ROYAL HEARTS ACADEMY

RUTHLESS KNIGHT

KÖNYÖRTELEN LOVAG

A. JADE

ROYAL HEARTS ACADEMY

RUTHLESS KNIGHT

KÖNYÖRTELEN LOVAG

A. JADE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Ashley Jade: *Ruthless Knight*
First published independently in 2020

Fordította
Wozdeczky Alexandra

Szerkesztette
Ábrahám Viktória

Borítóterv
Lori Jackson Design

ISBN 978-615-125-001-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Ashley Jade 2020
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Wozdeczky Alexandra 2026

„Aludjatok hát, ó, boldog szegények!
*A koronás fej fekhelye keményebb!”**

– William Shakespeare: *IV. Henrik király*

* Vas István fordítása

Minden lánynak, aki bármikor is úgy érezte,
hogy nem elég.
És minden lovagnak, akinek
megrepedt a páncélja.

Reméljük, hogy egy nap mindannyian
megtaláljuk azt a szeretetet,
amit megérdemlünk – önmagunkban.

Prológus

Két hónappal korábban…

COLE

– El fogsz késni!

A kishúgomnak tényleg változtatnia kellene ezen az idegesítő szokásán, hogy kopogás nélkül tör be a szobámba.

Azt gondolnád, hogy megtette a hatását az az alkalom, amikor rám nyitott, miközben a farkam épp Casey szájában volt, de úgy tűnik, nem.

– Hallottál már a kopogásról? – Metszőn rámeredek.

Egyik kezét a csípőjére teszi, és a tény, hogy már egyáltalán nem az a kócos, fogszabályzós bakfis, aki két éve volt, totál kikészít.

Ezen a pomponlány-ruha sem segít, amit visel.

Jézus Krisztus! Mi a tökért kértem meg Casey-t, hogy vegye be a szurkolók közé?

Bianca még csak másodikos, ami azt jelenti, hogy ő a legfiatalabb közöttük. Ezzel kiérdemelt a focicsapatom tagjaitól egy becenevet. *Lolita.*

Jace meg fog ölni, ha erre rájön.

Bár csak egy évvel idősebb nálam, jóformán ő nevelt fel minket Biancával, miután anyánk meghalt, apánk pedig bedobta a törölközőt.

Aztán a bátyám tavaly leérettségizett, és albérletbe költözött az egyetem közelében a barátnőjével, Dylannel.

Hányingerkeltően boldogok egymással, de cseppet sem akarom lelohasztani ezt a jókedvet.

Az önelégült vigyor Bianca arcán elárulja, hogy pontosan tudja, mi jár a fejemben.

– Nevetséges, mennyire félsz tőle. – Mielőtt közölhetném vele, hogy simán szét tudnám rúgni bárki seggét, közbevág. – Ha vennéd a fáradságot, hogy megnézd az üzeneteidet, értesültél volna, hogy nem jön a mai meccsre.

Elnyomom a mellkasomban felkavarodó csalódottságot. Még egyetlen meccsemről sem hiányzott… Pláne nem a szezon első mérkőzéséről.

– Aha. – Vállat vonok. – Mindegy. Nem nagy ügy.

Bianca a körmeit tanulmányozza.

– Állítólag valami brutál szoros határidővel szívatják azok a gamer arcok, hogy végre befejezze azt a zombiszigetes izét – mondja a húgom, de a tekintete egy pillanatra megkeményedik. – Kettőnk között szólva, szerintem ez baromság, és csak több időt akar Dylannel tölteni. Nyilván nem elég a kis libának, hogy együtt laknak, és mindennap látják egymást, most már azt is elvárja, hogy a saját tesónk lepattintson minket.

Aha, na ebből én inkább kimaradok. Bianca Dylan-ellenes hisztije legyen az ő gondja, ne az enyém.

Habár…

– Kezd rohadt unalmas lenni ez az elkényeztetett hercegnős műsorod! – Megfordulok, és felkapom a sporttáskámat az ágyról. – Ha így folytatod, még a végén mindenki azt hiszi majd, hogy neked bejönnek a saját bátyáid.

– Fúj! – visítja. – Ez undorító!

Vigyorogva pillantok vissza.

– Nyugi, szerintem a többség nem hibáztatna érte. – Elégedetten az arcomra mutatok. – Mármint nézz csak rám…! Viszont láttad, mi történt tavaly Dylannel, amikor

mindenki azt hitte, hogy lefeküdt Oakley-val. Tényleg azt gondolod, hogy *te* kibírnál egy olyan szarlavinát?

Oakley Dylan mostoha-unokatestvére és Jace legjobb haverja.

Meg az enyém is, ha már itt tartunk.

És technikailag most már a bérlőnk is, mivel apám kiadta neki a vendégházat, mert a családja…

Nos, maradjunk annyiban, hogy a jelenlegi családi helyzete mellett az enyém szinte idilli… ami sok mindent elmond.

– Mire célzol pontosan, seggfejkém?

Hűha, már *majdnem* úgy beszél, mint egy felnőtt. Úgy látszik, mégis megéri az orvosi miatt az a sok tanulás!

Vicces lesz letörni a szarvát.

– Még a cipőfűződet sem tudod bekötni Jace nélkül. – Egészen az arcába mászom. – Csakhogy ő már nincs itt. Ami azt jelenti, hogy most én vagyok a főnök.

Még van képe felröhögni.

– Óóó, mindjárt remegnek a pomponjaim… – Felszisszen, amikor elkapom a karját. – Aú! Mi a fene bajod van, Cole?

– Figyelj ide, és próbáld meg beleverni abba a kemény fejedbe, amit most mondok! – A tekintetem azonnal lefagyasztja a vigyort az arcáról. – Én nem Jace vagyok, szóval ne várd, hogy majd eltakarítom utánad a szart. Ha idén elcseszel valamit, egyedül maradsz vele. Világos?

Most kell ezt megtanulnia. Lehet, hogy ő a család kicsikéje, de én nem fogom úgy pátyolgatni, mint Jace meg anya.

Mint ahogy *ő* tette.

Ha elbukik, engem nem fog magával rántani.

Az elmúlt négy évben a bátyámmal uraltuk a Royal Hearts Akadémiát, de míg Jace vaskézzel irányított, én mindenki kedvence lettem.

Minden srác olyan akar lenni, mint én, és minden lány arról álmodik, hogy szerencséje lesz letérdelni előttem, vagy széttenni nekem a lábát.

És nekem ez pontosan így tetszik.

– Akkora seggfej vagy!

– Óvatosan! Ha jól tudom, még mindig én vagyok a fuvarod a meccsre. – Vigyort villantok felé. – És a pletykák szerint a pomponkapitányod elég nagy hárpia tud lenni, ha elkésel.

A fejét rázva gyilkos pillantást vet rám.

– Csak ezért segítettél bekerülni a csapatba. – Ellök magától. – Azt hittem, szívességet teszel nekem, de csak azért csináltad, hogy manipulálhass.

– A manipuláció olyan ronda szó! – Csettintek a nyelvemmel, majd végigsimítok az államon. – Én inkább úgy mondanám, hogy… irányt mutatok.

– Istenem, *sosem* fogom megérteni, hogy miért… – kezdi Bianca, de a mondat végét elharapja.

– Mit miért? – kérdezem.

Mindketten tudjuk, mi a folytatás, szóval akár ki is mondhatná.

A korábbi lendülete eltűnik, a helyét fájdalom veszi át.

– Ez nem igazságos!

Azzal kiviharzik a szobámból.

Épp felkapom a slusszkulcsot a komódról, amikor megpillantom magam a tükörben.

Azonnal elfordítom a tekintetem.

Igaza van… Nem igazságos.

Aznap rossz iker halt meg.

És az egész az én hibám.

SAWYER

Nem lett volna szabad ma este idejönnöm.

Valamiért tényleg elhittem Oakley-nak, hogy Christian buliján egy sör mellett akarja átvenni velem a különóráinak a beosztását.

Tavaly nem érettségizett le az osztályával együtt, és mivel az unokatestvére, Dylan a legjobb barátnőm, beleegyeztem, hogy segítek neki, és személyes küldetésemnek tekintem, hogy idén átmenjen.

Ehhez képest az elmúlt egy órában semmi mást nem csinált, csak füvezett, whiskyt vedelt, és lenyomta a nyelvét valami pomponlány torkán.

Méghozzá nem is akármilyen pomponlányén. Morganén, aki történetesen Casey – aki a Royal Hearts Akadémia pomponkapitánya és főállású viperakirálynője – legjobb barátnője.

Annyira felidegesít, hogy a semmiért rángatott ide, hogy kikapom a piros műanyag poharat a kezéből, és lehúzok pár kortyot.

– Oakley – nyafogom vagy századjára ma este. – Megpróbálnál figyelni végre?

Nagy nehezen lecuppan Morgan szájáról.

– Basszus! Bocs, kicsi. – Hátradől a kanapén, és meggyújt egy újabb spanglit. – Hol is tartottunk?

Összekaparom a türelmem utolsó morzsáit, ami valószínűleg csak a bennem lötyögő whiskynek köszönhetően sikerül.

– Hétfőn, csütörtökön, pénteken és vasárnap este dolgozom. Szerdán suli után pedig ifjúsági csoport van a templomban, de…

– Jézusom! – nyög fel, amikor Morgan beleharap a fülcimpájába.

Alig egy másodperccel később a lány már megint úgy falja, mint egy tigris.

Jóságos ég! Kezdem visszasírni a régi barátnőjét, Hayley-t. Ő legalább hagyta, hogy befejezzen egy mondatot.

Kiürítem a poharamat, aztán lerakom a dohányzóasztalra.

– Feladom! Írj holnap, ha komolyan gondolod ezt a korrepetálást!

Elviharzom, mielőtt megállíthatna, na nem mintha megpróbálná. Erősen kétlem, hogy holnap egyáltalán emlékezni fog rá, hogy itt voltam ma este.

Épp a telefonomat keresem a táskámban, amikor egy ismerős hang affektálva megszólal:

– Ez a világ legrondább pulcsija. Tégy egy szívességet mindenkinek, és szerezz erősebb szemüveget!

Bianca.

A pomponcsapat legújabb tagja és a Covington család legfiatalabb példánya.

Kiegyenesedem, úgy válaszolok.

– Nahát, odanézzenek! A bátyáid végre kiengedtek a ketrecedből?

Ráadásul felügyelet nélkül, ami szerintem elég merész húzás. A csaj nemcsak elképesztően gyönyörű, de híres arról is, hogy folyton bajba keveredik. Bár ha belegondolok, abból ítélve, hogy milyen nagy ívben kerülik el a környéken lévő srácok…, valószínűleg gyorsan elterjedt, hogy tiltott gyümölcs. Ami Biancát viszont láthatóan egyáltalán nem zavarja.

– Jaja. Cole magasról leszarja, mit csinálok ma este.

Nem meglepő. A Royal Hearts Akadémia üdvöskéje az aranyat érő karjával pár órája megnyerte a szezon első meccsét. Jó eséllyel most olyan elánnal bulizik, hogy a saját nevét sem tudja.

Épp meg akarnám kérdezni, ki vigyáz rá helyette, mert tudom, hogy a bátyja, Jace nem jött el, amikor Bianca megszólal.

– Ha a hátvédet keresed, aki mostanában levegőnek néz, utoljára a jacuzziban láttam a barátnőjével, Casey-vel smárolni.

Nem kellene úgy éreznem magam ettől, mintha egy jégcsákányt döftek volna a mellkasomba, amit aztán jól megforgattak, mégis…

Forgat. Forgat. Forgat.

Az arckifejezésem bizonyára elárul, mert hátravetett fejjel felnevet…

– Istenem, veled túl könnyű dolga van az embernek! – A szájához emeli a poharát. – Egy jótanács! Növessz vastagabb bőrt, csajszi! A világ tele van seggfejekkel.

– Gondolom, ezért találni ilyen sokat az RHA-n.

– Rohadtul igaz. A középiskola a tenyészhelyük. – Túl sokáig méreget. – Ha már seggfejek… Egy ideje már kérdezni akarok tőled valamit.

Még engem is meglep a kíváncsisága.

– Mit?

Figyelmes tekintettel néz rám.

– Miért tetszik neked a bátyám? És mielőtt félreértenéd, nem azt akarom mondani, hogy „nála jobbat is találhatnál", mert legyünk őszinték, nem így van. Tényleg kíváncsi vagyok, miért pazarolnád az érzéseidet valakire, aki soha nem fogja viszonozni őket.

Bianca akkora gennyláda, hogy ő az illusztráció hozzá a szótárban, de… nem mond hülyeséget. Legalábbis nem teljesen.

– Nekem nincsenek érzéseim iránta.

Ez azért nem egészen igaz. Cole Covington mindig is lenyűgözött. Csak nem úgy, mint a többi lányt a suliban.

Nem tudom megmagyarázni, de úgy érzem, több van benne annál, mint amit mutat.

Talán azért, mert ugyanúgy figyeli az embereket, mint én.

Mintha ő is kívülálló lenne.

Ami teljes őrültség, tekintve, hogy ő a világ legjóképűbb, legnépszerűbb és legtehetségesebb focis irányítója. Mégis…

Nem számít, hányszor cáfol rám, továbbra is azt gondolom, hogy a valódi énje nem olyan egysíkú és felszínes, mint amilyennek láttatni akarja magát.

Belül nem csak az üres feketeség tátong.

– Nem tudom – suttogom. – Néha egyszerűen csak…

– Vonzódsz valakihez, aki egyáltalán nem hozzád való? – fejezi be helyettem, én pedig észreveszem, hogy a tekintete a szoba másik végébe fókuszál.

Követem a pillantását, egészen Oakley és Morgan párosáig, akik még mindig a kanapén falják egymást.

Ajaj. Nagyon remélem, hogy Morgan után sóvárog, mert a bátyjai soha nem hagynák, hogy közte és Oakley között bármi legyen.

Nem elég, hogy Bianca még csak másodikos… Oakley Jace és Cole legjobb barátja.

Ráadásul nem éppen a stabilitás mintaképe.

Covingtonék vendégházában lakik, mert viszonya volt a mostohaanyjával – amiről az apja még mindig nem tud –, a nőci meg terhes lett.

Szerencsére a gyerek a férjétől van, nem Oaktól, de Dylan szerint a nagynénje rendesen tönkretette a srácot, és apróra törte a szívét.

Szegényke csak próbálja újra összerakni a darabokat.

És ahogy elnézem, ma este Morgan segítségét veszi ehhez igénybe… ami nagyon nincs ínyére a kicsi Covingtonnak.

Szörnyű érzés látni, ahogy az, aki iránt ezt a furcsa gravitációs vonzalmat érzed, valaki mással smárol.

– A pasik tök bénák – jelentem ki, próbálva egy kis támogatást nyújtani neki. – Te gyönyörű vagy, és…

– Mi van? Most megpróbálsz bejutni az *én* gatyámba, ha már a bátyám nem enged a sajátjába? – Rám szegezi a tekintetét, és felhorkan. – Hidd el, nincs annyi pia vagy kétségbeesés a világon, amitől hagynám, hogy kinyalj. Ahogy a tesómnál, nálam is meg kell ütni egy szintet. – Elégedett mosollyal folytatja. – Tízes csaj, vagy annál jobb jöhet, édesem. Te sajnos nem teljesíted a követelményt.

Hűha… na igen. Megbaszhatja!

Vannak, akik egyszerűen csak rohadnak belülről.

– Kár, hogy Isten ennyi szépséget pazarolt egy olyan gonosz boszorkányra, mint te.

Elsétálok mellette, de aztán megtorpanok, amikor eszembe jut valami.

– Azt mondtad, *Cole*-t nem érdekli, hogy itt vagy.

A szája grimaszba torzul.

– Igen, és?

Felemelem a telefonom.

– Épp Dylant akartam felhívni. Tudod, Jace barátnőjét. Ugyan nem akartam megemlíteni, hogy itt vagy, de…

– Jól van, nyertél! Találkozzunk öt perc múlva a mosdóban!

– Várj, mi? Miért? – pislogok rá értetlenül.

– Na szerinted miért?

A kétértelmű célzására döbbenten elkerekedik a szemem, ő pedig alig tudja visszatartani a vigyorát.

– Jézusom! Látnod kéne, milyen képet vágsz! Nem csoda, hogy Cole imád csesztetni.

Előveszi a tükrét a táskájából, felken egy kis szájfényt, majd felsóhajt.

– Itt a ma esti második jótanács. Ha már veszed a fáradságot, hogy megfenyegess valakit, legalább legyen belőle hasznod is. – Láthatóan elégedetten, kecsesen int az ujjaival, majd rám kacsint. – Éjfélkor a pinám tökké változik, szóval azt javaslom, addig keress meg, ha meggondolnád magad.

Nem tudom eldönteni, hogy tényleg felajánlkozott-e, vagy csak szórakozik velem. Bár igazából mindegy, a válaszom mindenképp egy határozott *kösz, nem.*

Még ha buknék is a csajokra, ő olyan messze lenne az elfogadható opciók listáján, hogy valószínűleg kimúlnék végelgyengülésben, mielőtt még sorra kerülne.

Megrezzen a telefonom, és a borús hangulatom azonnal szertefoszlik, amikor meglátom Dylan nevét a kijelzőn.

Már az első csörgésre felveszem.

– Nagy elmék ha találkoznak! Épp hívni készültelek.

Dylan mond valamit, de a zene olyan hangos, hogy nem hallom.

– Várj, egy pillanat!

Felrohanok a lépcsőn. Az emeleti hálószobákat általában azok használják, akik dugni akarnak, de sikerül találnom egy üreset a folyosó végén.

– Bocsi! – Fel sem kapcsolom a villanyt, csak ledobom magam a még bevetett ágyra. – Fel kellett jönnöm, hogy halljalak. Mit mondtál?

– Azt akartam kérdezni, végül átmentél-e Christianékhez Oakley-val találkozni, de a háttérben hallható zene meg ricsaj már meg is adta a választ.

– Ja, igen.

Épp azon gondolkodom, hogyan közöljem vele, hogy nem sikerült összeállítanom az unokatestvére különóráinak ütemtervét, mert Oakley totál részeg, és éppen Morgannel kavar, amikor megszólal.

– Ajaj! Mi a baj? Jól vagy? Szükséged van rám?

– Nincs. Jól vagyok.

– Hazudsz.

Utálom, hogy ennyire átlát rajtam. Majdnem annyira utálom, mint azt, hogy ő tavaly leérettségizett, és én megint egyedül maradtam ebben a pokolban.

– Figyelj, próbálkoztam, de nem tudtam egyeztetni Oakley-val. Túlságosan lefoglalta, hogy leigya magát, és hogy Morgannel nyelvtornázzon.

– Mi? – Felnyög. – A francba! Sajnálom. Reggel még beszéltem vele, és megesküdött, hogy komolyan gondolja, hogy összeszedi magát.

Akárcsak én, Dylan is hajlamos mindenkiben a jót látni.

– Nem a te hibád. Holnap biztosan felhív majd, és bocsánatot kér.

– Jobban teszi! Különben velem gyűlik meg a baja. Nem akarom, hogy tönkretegye az életét. Idén már le kell érettségiznie.

Egyetértek. Oakley remek srác, rengeteg lehetőséggel… Csak épp rossz időszakon megy keresztül. De tudom, hogy elég kitartással Dylan és én ki tudjuk húzni belőle, és visszaterelhetjük a helyes útra.

– Ne aggódj! Ez még csak a suli első hete volt. Ketten együtt biztos tudunk hatni rá.

Remélhetőleg minél előbb.

Dylan felsóhajt.

– Igen, igazad van. Köszi, hogy rajta tartod a szemedet helyettem. Tudom, neked is megvan a saját szarod… Várj… Erről jut eszembe. Mit csinálsz holnap este?

– Holnap szombat van… szóval tudod, a szokásosat. Semmit.

– Remek. Mit szólnál egy pizsamapartihoz nálam? Arra gondoltam, ehetnénk egy rakás szénhidrátot, beavathatnál a legújabb RHA-s pletykákba, és ledarálhatnánk pár nyolcvanas évekbeli filmet.

Mennyeien hangzik, de nem akarok zavarni. Vagy ami még rosszabb… harmadik kerék lenni.

Sosem mondanám ezt neki, mert őszintén örülök, hogy megtalálta a lelki társát, meg minden, de rohadt nagy kár, hogy pont Jace Covington az.

Cole és Bianca bátyja.

Bár ami az ördögi testvérhármast illeti, ő a legjobb közülük.

Úgy értem, *most már.* Nem mindig volt ilyen kedves Dylanhez, köszönhetően egy tragikus félreértésnek, ami tönkretette a korábbi barátságukat.

Szerencsére észhez tért, kihúzta a fejét a seggéből, és most tejben-vajban fürészti. Olyannyira, hogy egyszerre émelyítő és inspiráló, mennyire szerelmesek egymásba. Jace egy lépést nem tesz anélkül, hogy előbb ellenőrizné, Dylan el van látva mindennel, amire csak szüksége van… pedig együtt laknak. A srác szó szerint megcsókolná a lába nyomát is.

Az utóbbi időben Dylan annyit mosolyog, hogy – anyám szerint – huszonöt éves korára brutális nevetőráncai és szarkalábai lesznek.

Erősen remélem, hogy igaza van. Azt akarom, hogy a barátnőm mindig olyan boldog legyen, mint most.

Ugyanakkor még véletlenül sem szeretnék betolakodni a csöpögősen derűs párocska mézesheteket megszégyenítő idilljébe. Főleg, mert Dylan elkottyintotta, hogy Jace pontosan annyi figyelmet szentel neki a hálószobában, mint azon kívül.

– Biztos vagy benne, hogy a pasidat nem zavarja, ha ott alszom?

– Most viccelsz? Jace nemcsak pontosan tudja, hogy soha nem zavarhatja meg a csajos időnket, de agyon is dolgozza magát, hogy befejezze a *Zombik Szigete* második részét. Titokban még meg is könnyebbül majd, hogy valaki leköti a figyelmem.

– Ahelyett, hogy a farka kötné le?

A nevetése megtölti a fülemet.

– És pontosan ezért kell átjönnöd. Tíz napja nem lógtunk együtt, és már Sawyer-elvonási tüneteim vannak. Alig várom, hogy újra ugyanabba a suliba járjunk!

Görcsbe rándul a gyomrom.

– Lehet, hogy ez nem fog megtörténni… Minden attól függ, hogy a Duke's ad-e ösztöndíjat.

A Duke's Heart elképesztően versengő hely. Vagy pénz kell a bekerüléshez, vagy ész… De leginkább a kettőt együtt szeretik.

Nekem csak az egyikből van, amit fel tudok ajánlani… És félek, hogy ez nem lesz elég.

Semmi sem elég abból, amit nyújtani tudok.

– Hé! – csattan fel Dylan. – Te vagy az egyik legokosabb és legjobb ember, akit ismerek, Sawyer Church. A Duke's örülhet, ha valaki hozzád hasonló ott akar tanulni, sőt, könyörögniük kéne a lehetőségért! Tudom, hogy

simán lenyomod ezt a jelentkezési esszét meg a felvételi tesztet! Te, barátom, rengeteg dologra vagy hivatott. Nagy dolgokra. Jobb, ha felkészül rád a világ!

Most már én nevetek.

– Hűha, ez aztán a motivációs beszéd! Rögtönözted?

– Igen, és minden szavát komolyan gondoltam. – Élesen kifújja a levegőt. – Mondjuk lehet, hogy van köze a marketingórámhoz, amin azt tanuljuk, hogyan szerezzünk ügyfeleket… Vagy az én esetemben alternatív rockbandákat. Működött?

Az igazat mondom neki.

– Teljes mértékben. Hol írjam alá?

– Hát, ha végre beleegyeznél, hogy a világ is hallja azt a gyönyörű hangodat…

Rögtön leállítom.

– Bocsi, alagútba hajtottam, rossz a vétel! Szeretlek, alig várom, hogy holnap találkozzunk!

Mielőtt tiltakozhatna, leteszem. Mióta ezen a nyáron először hallott énekelni a kocsiban, teljesen rászállt a témára.

De én csak a templomban eresztem ki a hangom, a kórusban, mert ott érzem magam biztonságban.

Nincs önbizalmam ahhoz, hogy bárki másnak énekeljek, csak Istennek, mert ő az egyetlen, aki nem fogja kritizálni a külsőmet.

A világ nem bánik kedvesen a kövér lányokkal. Ezt a hideg, kemény igazságot anyám már akkor belém verte, amikor hatodikban a mérleg túlsúlyosnak minősített.

Felesleges lenne próbálkoznom, és csak megaláznám magam, ha kiállnék az emberek elé.

Hacsak előbb le nem adok vagy huszonöt kilót.

Csak hát a fogyás sokkal könnyebbnek hangzik, mint amilyen valójában.

Lehet, hogy vannak dolgok, amikben jó vagyok… de a diéta sosem tartozott közéjük.

Megigazítom magam alatt a takarót, lehunyom a szemem, és sóhajtok.

Néha elképzelek egy világot, ahol szép és vékony vagyok, és ugyanazok a lehetőségek várnak rám, mint a vonzó külsejű emberekre.

Máskor viszont elsötétülnek a gondolataim, és titokban azt kívánom, bárcsak minden helyes fiú és minden rosszindulatú lány, aki valaha kigúnyolt, kénytelen lenne lenyelni a szavait… és megfulladna tőlük.

De leginkább? Csak azt szeretném, hogy úgy tudjak tükörbe nézni, hogy boldoggá tesz a látvány.

Tudni akarom, milyen érzés elégnek lenni.

Félreértés ne essék, az önbizalmam nem annyira pocsék, hogy gyűlöljem magam. Épp ellenkezőleg. Szeretem magam, és tudom, hogy belül jó ember vagyok. Keményen dolgozom, és még azt a felsőt is odaadnám a rászorulóknak, ami éppen rajtam van – vagy a tartalékot, amit mindig magamnál hordok. Ráadásul szarkasztikus és extrovertált személyiségem van. Csak ezek a tulajdonságok nem elegendők a világnak.

Elég öt másodperc a közösségi médián, hogy rájöjj: a legrosszabb, amit elkövethetsz, hogy kövér vagy.

Tölts tíz másodpercet anyám vagy a nővérem társaságában, és rögtön világossá válik, mennyire messze állsz a tökéletes szépségkirálynőktől.

Én vagyok az a bizonyos kerek rúd, ami a négyszögletes lyukba igyekszik belepréselődni, kétségbeesetten próbálva összhangba hozni a külsejét a belső tulajdonságaival.

Ez egy néma harc. Egy ordító démon, akit magamba fojtok, és eltitkolok mindenki elől, mert senki sem szereti a Negatív Nelliket és a Depis Dórákat, vagyis a folyton panaszkodó embereket.

Senki sem szereti, amikor a kövér lány arról beszél, hogy ő mennyire boldogtalan. Hogy mennyire fáj neki, ha kinevetik.

Hogy mennyire szeretne vékony lenni.

Ugyanis legbelül a szép és vékony emberek azért ítélkeznek feletted, mert magadat juttattad ebbe a helyzetbe.

A fejükben olyan gondolatok cikáznak, mint: „Ha enyire boldogtalan, miért nem tesz ellene?" Vagy: „Ha nem lenne lusta, hanem edzene, és normálisan étkezne, akkor lefogyna." Az új kedvencem pedig: „Próbálja ki azt az új ketodiétát, vagy csináltasson gyomorszűkítő műtétet!"

Talán a kövér emberek nem akarnak újabb divatdiétákba kezdeni, vagy kés alá feküdni.

Talán az edzőterem pánikrohamot vált ki belőlük, és még azelőtt feladják, hogy igazán elkezdenék, mert az ott lévők fele úgy néz rájuk, mintha rossz helyre tévedtek volna. A másik fele pedig azon gondolkodik, vajon mennyi idő kell, mire feladják, és elindulnak a legközelebbi burgerező felé.

Talán a kövér emberek egyszerűen csak arra vágynak, hogy elfogadják őket. A hibáikkal együtt.

Pont úgy, mint bárki mást.

És talán… az embereknek csak abba kellene hagyniuk az ítélkezést.

Mert egy dologban minden túlsúlyos ember egyetért. Senki sem ítél meg minket szigorúbban, mint saját magunk.

Pontosan tudjuk, mit mutat az a tükör.

Minden egyes plusz kilót, aminek nem kellene ott lennie.

Minden könnycseppet, amit titokban hullattunk el csalódottságunkban és szomorúságunkban.

Minden diétát, amit kipróbáltunk… és amiben végül elbuktunk.

Minden félelmet és bizonytalanságot, ami kísért minket.

Minden elvárást, aminek soha nem fogunk megfelelni.

És ez rohadtul szar!

Ha bármit kívánhatnék a világon, a világbéke, a szegénység felszámolása és a rasszista meg homofób seggfejek

eltüntetése után… Bizony azt kívánnám, hogy vékony és szép legyek.

Se több stressz. Se több csalódás. Se több ítélkezés.

Az emberek végre azért néznének rám, mert szép vagyok… És nem azt gondolnák, hogy *„milyen szép lenne, ha lefogyna”.*

Ilyesmire vágyni persze teljesen felesleges… Hiszen efféle álmok nem teljesülnek az olyan lányoknak, mint én.

Nem jönnek fényes páncélú lovagok, akik ölbe kapnak minket, majd ellovagolnak velünk a naplementébe, hogy boldogan éljünk, míg meg nem halunk.

A délceg lovagok nem minket akarnak.

Ők az olyan csinos, vékony pomponlányokat akarják, mint Casey, Morgan vagy Bianca.

Az olyanoknak, mint én, mélyre kell ásniuk magukban, és meg kell tanulniuk megelégedni azzal a skatulyával, amibe a társadalom belekényszeríti őket. Meg kell tanulnunk beérni sokkal kevesebbel annál, mint amit megérdemelnénk.

Mert csupán ennyi jut nekünk.

Annyira belefeledkezem az önsajnálatba, hogy észre sem veszem, hogy kinyílik az ajtó, egészen addig, amíg egy magas, izmos alak be nem tántorog a hálószobába.

Egyedül van.

Mármint… nem teljesen, tekintve, hogy még mindig az ágyon fekszem.

– Bocsi… öhm. Foglalt.

Szép volt, Sawyer! Most épp azt közölted a titokzatos idegennel, hogy maszturbálsz.

Motyog valamit, amit nem értek, de ezt a hangot bárhol felismerném.

Cole Covington.

Mielőtt felocsúdhatnék a sokkból, ledobja magát az ágyra.

Pár centin múlik csak, hogy nem épp rajtam köt ki, de ez most mellékes. Csak az számít, hogy egyáltalán miért van itt.

Egy ágyon. Velem. Egy buli közepén.

– Cole!

– Szia!

Komolyan?

– Szia!

Oldalra fordítom a fejem, hogy ránézzek, de ez egy nagyon rossz ötlet, mert még ebben a félhomályban is olyan gyönyörű, hogy azt elhinni is nehéz.

– Jól vagy?

– Nem – motyogja.

Na, basszus.

– Akarsz beszélni róla?

– Nem.

Akkor jó.

Végtelennek tűnő percekig némán, egyetlen szó nélkül bámuljuk a plafont.

Próbálok valami kapaszkodót találni, valamit, ami segíthetne neki, ami lehetetlen, tekintve, hogy fogalmam sincs, mi a baja.

Ez is elmúlik. A nagymamám mindig ezt mondta, amikor nehéz időszakon mentem keresztül.

Csakhogy nincs időm kimondani, mert Cole rekedten megszólal:

– Születésnapom van… Azt hiszem. – Reszketegen szívja be a levegőt. – Már huszonegyedike van?

Összezavar, hogy miért viseli meg ennyire a tizennyolcadik születésnapja – meg az is, hogy augusztusban van, nem novemberben, ahogy mindig hittem –, aztán eszembe jut, hogy pár éve meghalt az ikertestvére.

Az éjjeliszekrényen lévő órára pillantok. Pont éjfél van.

Felköszönthetném, de nem vagyok szívtelen.

– Sajnálom – suttogom inkább.

Őszintén nem tudom, mit mondhatnék még. Nem is vagyok biztos benne, hogy van *bármi,* amit mondani lehet egy ilyen helyzetben.

– Akkor úgy tűnik, legalább egyikünk sajnálja, mi? – horkan fel.

Fogalmam sincs, hogy érti ezt, de nem akarok rákérdezni, így inkább befogom a számat.

Cole és köztem mindig is ott lebegett egy furcsa… *valami.*

Nem titok, hogy nem vagyunk barátok, de ezzel nem elégszik meg, és flörtöl velem, meg olyan dolgokat mond, amikről tudja, hogy felidegesítenek.

Annyira meggyőző volt, hogy tavaly egy ponton még el is hittem, hogy talán *tényleg* érdeklődik irántam. Aztán jött Casey.

Casey a pomponcsapat kapitánya és a Royal Hearts Akadémia új hárpiája. Akit tavaly egy buliban megvertem, amiért lekövérezett. Igazából, csak kövérnek nevezni még semmiség lett volna. Olyan visszataszító és gonosz dolgokat mondott, hogy szerintem nincs annyi ima a világon, ami megmenthetné azt a romlott lelkét.

Cole is jelen volt az esetnél, és egyértelmű volt, hogy nem helyesli Casey szavait. Sőt, egyenesen undorodott tőle. Arra a rövid pillanatra azt hittem, megláttam benne valamit… valami nemeset és tisztességeset.

Aztán elkezdett levegőnek nézni, és összejött *vele.*

Azóta alig beszéltünk. *Legalábbis ma estig.*

– Az egész egy rakás szar – mormolja bele a sötétbe.

Nem sok, de ennyivel is beérem.

– Micsoda?

– Minden.

Annyi fájdalom van ebben az egyetlen szóban, hogy összeszorul a szívem. Utálom, hogy nem tudom, mit mondjak, amitől jobb lenne neki.

De aztán lehet, hogy Cole-nak nincs szüksége arra, hogy valaki megoldja a problémáit. Talán csak arra van szüksége, hogy valaki meghallgassa.

Figyelmen kívül hagyom a fejemben rikácsoló kis hangot, ami arra figyelmeztet, hogy ne piszkáljam az alvó oroszlánt… és a keze után nyúlok.

Élesen fújja ki a levegőt, amikor a bőrünk összeér, de legnagyobb meglepetésemre nem húzódik el.

Megszorítja a kezemet, mintha fuldokolna… és én lennék a mentőöve.

– Senki sem az, akinek mutatja magát.

– Ezt hogy érted? – Elszakítom a tekintetem a plafonról, és felé fordulok.

– Mindenki csak vetít – pontosít. – Senki sem valódi. Mind birkák vagyunk… körbe-körbe követjük egymást… miközben sehová sem jutunk.

Bármennyire lehangoló is ez a gondolat, sajnos van benne igazság. A világ tele van hamis emberekkel. Többel, mint őszintével.

– Mindenki kibaszottul kamu – ismétli meg. – Engem is beleértve.

Már a nyelvem hegyén van, hogy azt mondjam, most éppen őszinte, de a következő mondatától bennem reked a levegő.

– Egyetlen embert ismerek csak, aki nem tetteti magát valaki másnak.

– Ki az?

Pillangók rebbennek a gyomromban, amikor megrándul a szája sarka, és azok a mélyzöld szemek rám szegeződnek.

– A kedvenc szentfazekam.

Nem tudom eldönteni, hogy megüssem, vagy elmosolyodjak azon, hogy *bármiben is* én vagyok a kedvence.

– Seggfej!

Elvigyorodik, és az ég segítsen rajtam, mert rohadtul végem van.

Régen mindig forgattam a szemem azokon a lányokon, akik állították, hogy képtelenek uralkodni magukon helyes pasik közelében, ezért hoznak hülye döntéseket.

Kiderült, hogy a sorsnak tényleg van humora. Mert néha megjelenik egy elképesztően jóképű irányító, olyan éles arccsonttal, amivel üveget lehetne vágni, és olyan átható zöld szemmel, hogy komolyan elgondolkodsz rajta, nem farkas-e részben, ráadásul olyan izmos, szálkás a teste, amitől én…

Szedd össze magad, Sawyer!

– *Tényleg* seggfej vagyok. – Cole felém fordul az ágyon. – És ha csak feleannyira vagy okos, mint gondolom, akkor most felkelsz erről az ágyról, és elsétálsz.

Az ellenségeskedése nem ijeszt meg.

– Miért tenném? – kérdezem, mire Cole tekintete elsötétül.

– Mert a drága Istened talán visszavonja a mennyországba szóló jegyedet, ha még sokáig itt maradsz.

Ó. Hát… jó.

Kiszárad a szám, a tenyerem pedig izzadni kezd… Aztán eszembe jut valami.

Lehet, hogy Cole részeg és összetört, de attól még van barátnője.

Valakinek a fékre kell taposnia, mielőtt olyat tesz, amit később megbánna.

– Nem hiszem, hogy Casey, tudod, a barátnőd, örülne ennek.

– Szerintem nem érdekelné – mondja, megszakítva a szemkontaktust.

Ja, sokkal részegebb, mint hittem.

– Persze hogy…

– Elég biztos vagyok benne, hogy megcsal.

Casey az utolsó ember a világon, akit védeni akarnék, de arra büszke vagyok, hogy remek tanácsokat adok.

– Nem gondolod, hogy inkább beszélned kéne vele erről, és megkérdezni, nem pedig csak feltétele…

– Á! – Keserű nevetés tör fel belőle. – Kurvára nem érdekel, titokban kinek teszi szét a lábát.

– Ó… – Na, ez így már teljesen más.

– Mindenki félredug. – Nézem, ahogy megmozdul az ádámcsutkája. – Mindenki hazudik. – Újabb keserű nevetés hagyja el a száját. – Még az apám is megcsalta anyámat, pedig úgy nézett rá, mintha ő lenne az egész kibaszott világa. – Megfeszül az állkapcsa. – Elrángatta Indiából, távol a karrierjétől meg a családjától, csak mert önző volt, és nem bírta elviselni a gondolatot, hogy nélküle éljen. Aztán a rohadék megcsalta… Most meg anyám a föld alatt rohad, ő pedig továbbra is él és lélegzik. Még mindig Nadiának nevezett kurvákat dug, akik úgy néznek ki, mint a halott felesége, és még mindig leszarja a gyerekeit. – Mélyen beszívja a levegőt. – Nem igazságos.

Hű!

– Én…

– Ne! Ne védd meg, amit tett, és ne mondd, hogy mindenki hibázik! Hadd fulladjon bele a bűntudatába! Megérdemli. – Érzelmek kavalkádja fut át az arcán, a hangja pedig suttogássá halkul. – Mind a ketten megérdemeljük.

Összeszorul a szívem. Nem Cole hibája, hogy meghalt az anyja.

És az apjáé sem… Még ha meg is csalta a feleségét. De ezt kétméteres bottal sem akarom piszkálni.

– Hé! – A tenyeremet az arcára simítom, és megvárom, amíg rám néz. – Nem a te hibád volt.

– Mondd még egyszer! – Lesüti a szemét, és belesimul az érintésembe.

– Nem a te hibád volt! – ismétlem még határozottabban.

Szaggatottan veszi a levegőt, miközben az arcomat fürkészi.

– Szentfazék!

A gúnynév ellenére válaszolok.

– Igen?

A szemében kavargó gyötrelem félreérthetetlen.

– Hogy lehet az, hogy a hazugságok olyan nagyon gyönyörűek, az igazság meg mindig rohadtul ocsmány?

Jézusom! Eddig soha nem gondoltam Cole-ról, hogy elmélkedő típus. Pedig úgy tűnik, a megérzésem, hogy több van benne a felszínnél, helyes volt.

Eltűnődöm a kérdésén, aztán kimondom az egyetlen választ, ami számomra értelmesnek tűnik.

– Könnyebb a hazugságnak hinni, mert általában védenek valakit, vagy valami rosszat próbálnak elfedni. – Ráharapok az alsó ajkamra. – Vagy talán azért, mert nincs is egyetlen abszolút igazság. Mindannyiunknak megvan a saját igazsága… és ahhoz a verzióhoz vonzódunk, amelyik leginkább összhangban van vele… még akkor is, ha hazugság. A végén szerintem minden az önzésre vezethető vissza.

Aprót rázok a fejemen, amikor rájövök, milyen hosszú és kusza lett a válaszom.

– Bocsi. Nem igazán válaszoltam meg a kérdésedet.

Komor az arca.

– De igen. – Végighúzza a hüvelykujját az ujjaimon. – Mondj valamit magadról, amit ma estig nem tudtam. Valami igazit… Valamit, ami fáj.

Ez… *random* és egy kicsit beteg.

Bár a részeg emberek általában nem túl logikusak.

– Nem tudom. Nem hiszem, hogy lenne olyan…

– De van.

Igaza van. Vannak dolgok, amiket magamban tartok, fájdalmas dolgok, amiket nem osztok meg másokkal… de végül is semmi baj nem lehet abból, ha elmondom neki. Olyan részeg, hogy úgyis elfelejti.

– A szüleim két éve külön hálóban alszanak, és már alig beszélnek egymással. – Kivéve, ha én is a szobában vagyok. Akkor rajtam keresztül kommunikálnak. – De nem hajlandók elválni.

Várom a szúrást, a fájdalmat, *valamit,* de semmi nem jön. Olyan régóta tart ez az egész, hogy lassan teljesen beletörődtem.

Vagy talán már csak érzéketlen vagyok?

– Miért?

Na nem, ezt biztosan nem mondom el neki. Így is minden alkalmat megragad, hogy kigúnyolja a hitemet. Ez csak újabb muníció lenne neki.

– Semmi közöd hozzá.

Látszik rajta, hogy nem tetszik neki a válasz, de nem erőlteti tovább.

– A Cole nem az igazi nevem.

Na, erre egyáltalán nem számítottam.

– Nem?

Megrázza a fejét.

– Nem egészen.

Majd megöl a kíváncsiság.

– Akkor mi az igazi neved?

– A szüleid miért nem válnak el?

Még részegen is egy seggfej. Biztos vagyok benne, hogy magától is rájött, csak azt akarja, hogy kimondjam.

Találkoztam már ateistákkal, és a legtöbbjük tiszteletben tartja mások hitét… De Cole nem ilyen. Mintha személyes haragot táplálna Isten ellen, és minden lehetőséget megragadna, hogy kigúnyolja.

– Nem novemberben van a születésnapod – jegyzem meg, témát váltva. – Tavaly Christian akkor rendezett neked szülinapi bulit.

– És? – kérdi egy vállvonással.

Most *augusztus* van.

– Hazudtál.

– Mondtam már… Mindenki hazudik – mosolyodik el.

Ez sehogy sem tetszik nekem. Főleg úgy, hogy ő kért meg, mondjak neki valami őszintét.

Viszont képmutató lennék, ha emiatt számon kérném, miközben én direkt kitérek a kérdése elől. *Na, lássuk a medvét!*

– A nagybátyám és a nagyapám lelkészek. Anyám a titkáruk, és ő vezeti a könyvelést a templomban. Egy… – Lehunyom a szemem, és rögtön a lényegre térek. Teljesen mindegy, hogy egy kis déli városban nőttem fel. – Nálunk rossz szemmel néznek a válásra.

Beszívom a levegőt, ahogy megérzem a felbugyogó fájdalmat a mellkasomban. *Na tessék.*

A szüleim már nem szeretik egymást, de a hitük miatt meg vannak győződve róla, hogy bűn lenne különválni… pedig biztos vagyok benne, hogy Isten nem akarná, hogy boldogtalanok maradjanak.

Utálom azt a magabiztos vigyort Cole arcán.

– Mert a képzeletbeli öreg odafent a pokolba küldené őket?

Azonnal visszahúzom a kezem.

– Miért gyűlölöd ennyire? – kérdezem tőle, és kegyetlen pillantást kapok válaszul.

– Nem gyűlölhetek valakit, aki nem is létezik. – Megvonja a vállát. – De ha már itt tartunk, ha a kis képzeletbeli emberkéd az égben tényleg létezne, akkor nyugodtan kijelenthetjük, hogy ő kezdte a háborút kettőnk között… Nem én.

Elnehezül a mellkasom. *Valami dühös és sötét dolog forrong benne.*

A hüvelykujja végigsiklik a szám szélén, amitől meglepetten megdermedek.

– Durva, hogy a legőszintébb ember, akit valaha ismertem, képes hinni egy ekkora baromságban.

Ha megdobnak kővel, emlékeztetem magam, de az agyam nem hajlandó elfogadni.

– Durva, hogy a legszebb srác, akit valaha láttam, belül ennyire ronda tud lenni. – Elmormolok egy káromkodást, amikor rájövök, hogy ezt hangosan mondtam ki. – Bocsi. Ez bunkó volt. Nem úgy értettem…

– De, úgy.

Egyáltalán nem tűnik sértettnek. Sőt… mintha majdnem örülne neki. *Biztos az alkohol hatása.*

– Colton. – Összehúzza a szemét. – Ha bárkinek elmondod, pokollá teszem az életedet. Tízszer rosszabbá, mint amivel a kis istened fenyeget.

Ellököm a kezét.

– Akkora seggfej vagy!

– Még sokszor akarod kimondani a nyilvánvalót? – Az ajtóra pillant. – Vagy inkább okosan cselekszel végre, és elmész?

Tesztel engem. Ha tényleg azt akarná, hogy elmenjek, nem nézne rám úgy, mintha megmentőre várna.

Cole a reakciómat lesi, de tőlem aztán nem kap semmit.

– Nekem teljesen kényelmes itt.

– Ahogy akarod! – A tekintete lejjebb siklik. – Kíváncsi vagyok, mennyire éreznéd magad kényelmesen, ha kigombolnám azt a pulcsit, és az arcomat a melleid közé fúrnám.

Hálás vagyok, hogy le vannak kapcsolva a lámpák, mert úgy érzem, lángol az arcom.

– Colton…

– Cole – javít ki. – Nyugi, szentfazék! Ha érdekelnének a melleid, már rég a számban lennének. Ahogy a szűz puncid is.

Ja, most tényleg az idegeimen táncol. Úgy pengeti az utolsó idegszálamat, mintha a saját gitárja lenne.

Megint a kezem után nyúl, és az ég segítsen rajtam, de hagyom neki.

– Augusztus huszonegyedikén születtem, de a születésnapomat csak novemberben ünnepeljük.

Ez… furcsa.

– Miért? – kérdezem, mire a keze megfeszül.

– A családom képtelen volt Liam születésnapján ünnepelni, miután öngyilkos lett, ezért Jace azt javasolta, válasszak egy másik dátumot. Olyat, ami nem emlékezteti őket Liam halálára.

Összeszorul a mellkasom. Minden erőmre szükség van, hogy ne öleljem át, mert valami azt súgja, ő ezt szánalomnak venné, és rosszul reagálna rá.

– Miért pont november?

– November hetedike. – Elmosolyodik. – És igen… Az a futballszezon legjobb hónapja.

Még próbálom feldolgozni az iróniát, amikor megjelenik lelki szemeim előtt Cole alakja a futballpályán.

– A mezszámod. Mindenki a mindent vivő szerencsés hetesnek hív.

– Mert az is vagyok. – Önelégülten vonogatja a szemöldökét.

Egy pillanatra azt hiszem, mindjárt elkezd a karjával dicsekedni, esetleg felsorolja a statisztikáit, de ennél sokkal rosszabbat mond.

– Tekintve, hogy én vagyok az az iker, aki még mindig életben van.

Hűha. Az önirónia egy dolog, de ez…

Mintha egy torz páncél lenne, amit magára ölt.

Pont úgy, ahogy a kövér lány poénkodik a súlyán, mielőtt mások tehetnék meg.

Azért csináljuk, hogy megvédjük magunkat, de közben még mélyebbre döfjük a kést… Hiszen ezzel beismerjük, hogy mi is ugyanolyannak látjuk magunkat, mint mindenki más.

Beismerjük, hogy pontosan annyit érünk, amennyit éreztetnek velünk.

El sem tudom képzelni, milyen lehet Cole helyében lenni, és elveszíteni az ikertestvéredet. De azt tudom, milyen érzés a személyiséged bizonyos részeit pajzsként használni, hogy megvédd azt, ami belül van.

Mert az igazság olyan csúf, hogy fáj.

– Cole…

– Ne! – Egy hajszálon múlik, hogy nem csuklik el a hangja. – Ne pazarold az idődet arra, hogy megjavíts! Csak elvágnád magad az elbaszott szilánkjaimmal. – Olyan pillantást vet rám, amitől görcsbe rándul a gyomrom. – És ha ez megtörténik… mosolyogva fogom végignézni, ahogy elvérzel.

Még sosem találkoztam olyasvalakivel, aki menthetetlen lett volna, de úgy látszik, mindenre van egy első alkalom.

Itt kéne hagynom.

El kellene felejtenem ezt az egész furcsa, bizarr beszélgetést… és csak magára hagynom.

Tettetve, hogy nem igézett meg teljesen. Annyi mindent *kellene* tennem…

Én mégis közelebb húzódom.

– Fenyegethetsz, amennyit csak akarsz, de nem félek tőled, Cole Covingt…

Már nem tudom befejezni a mondatot, mert a szája az enyémnek ütközik.

Te. Jó. Isten.

Esküszöm, az agyam kikapcsol, a szívem pedig kihagy egy ütemet. Cole-nak pontosan olyan íze van, amilyennek képzeltem. Sör, mennyország… és a *testi bűn.*

Az utóbbi fájdalmas emlékeztető.

Megszakítani a csókot több akaraterőt igényel, mint visszautasítani egy kétszintes csokitortát tizenkét óra koplalás után.

– Nem lehet! Ez bűn!

– Krisztusom! A te Istened nem elég, hogy ítélkező, de még egy átkozott hangulatgyilkos is.

Nehéz megállni nevetés nélkül, mert… nos, ebben nem téved nagyot.

Azzal kapcsolatban viszont igen, miért is akarom leállítani.

– Ennek semmi köze Istenhez. Arról van szó, hogy te épp megcsal…

– Casey nincs itt. Valószínűleg épp azzal a sráccal dumál, akivel egész héten üzengetett. – Megmozdul, és hozzám simul, amitől az összes érzékem újra táncot jár. – Még ha itt is lenne, akkor is téged kívánnálak a helyébe.

E kijelentés után elfogy a levegő a szobában.

De bármennyire is szeretném, hogy igaz legyen, és őszinte, tudom az igazat.

– Részeg vagy.

– Te meg gyönyörű. – Lehunyom a szemem, ahogy csókokkal borítja be az állkapcsom vonalát. – És igazi.

Cole korábbi metsző megjegyzése átcikázik az agyamon.

– Vicces, mert meg mertem volna esküdni, hogy pár perce még azt mondtad, nem érdekellek.

Pimaszul elmosolyodik.

– Mondtam már, édeske… Hazug vagyok. – Az ajka összeforr az enyémmel, mielőtt vitába szállhatnék.

Édes jó istenem! Harcolni Cole csókja ellen olyan, mint küzdeni a futóhomok ellen, amiben már elmerültél.

Megpróbáltam a tisztességes utat választani. Ez csak számít valamit, nem?

Egész életemben azon voltam, hogy erkölcsös maradjak. Most az egyszer az a lány akarok lenni, aki megkapja a srácot.

Még ha csak azért is, mert a srác részeg, én meg… épp itt vagyok. Elnyílik a szám, és hagyom, hogy a nyelve felfedezőútra induljon.

Mintha átkattant volna egy kapcsoló: a csókja könnyed incselkedésből intenzív, mindent felemésztő vágyba csap át.

Küzdök a levegőért, miközben mohón falja a számat, mintha sosem tudna betelni velem. A szívem kalapál – az idegességtől és az élvezettől –, miközben a kezei kalandozni kezdenek. Az ujjai a pulóverem legfelső gombjával játszanak.

– Rendben vagy?

Nem. Halálra vagyok rémülve.

A legmesszebb, ameddig eljutottam, az a „majdnem minden" volt közvetlenül a végső cél előtt, *azt hiszem* – és az is Tommy DaSilvával történt.

Ő egy báránybőrbe bújt farkas volt. Egy seggfej, aki a megjátszott „jófiú" külső mögé bújt.

És a Covingtonok legnagyobb ellensége.

De én ebből semmit sem tudtam, amikor az interneten megismerkedtünk… méghozzá egy keresztény randifórumon.

Csak amikor privátban kezdtünk beszélgetni, akkor árulta el, hogy ő is Royal Manorból való. De nem az RHA-ba járt, mint én. Tavalyi érettségiéig a város túlsó felén lévő állami suliba járt.

Tommy találkozót javasolt… de nemet mondtam.

Eltelt egy hónap, és ő rendíthetetlenül kérlelt, hogy fussunk össze.

Végül színt vallottam: elmondtam neki, hogy azért nem akarom, mert félek, nem fogok tetszeni neki. Nem tűnt felszínesnek, de a képei alapján tudtam, hogy jól néz ki, és a focicsapat tagja.

Tommy megnyugtatott, hogy minden rendben lesz, és ő nem a külseje alapján ítéli meg az embereket.

Végül beadtam a derekam, és találkoztunk egy autósmoziban néhány várossal odébb.

Azonnal egy hullámhosszon voltunk, dőlt belőlünk a beszéd és a nevetés… Minden tökéletes volt.

Aztán egyik dolog követte a másikat, és messzebbre mentünk, mint terveztem.

Nem bántam meg, hogy kielégítettem a kezemmel… Egészen addig, amíg azt nem mondta, később jár, és haza kell mennie.

Biztos voltam benne, hogy levegőnek néz majd, miután olyan hirtelen lelépett, de meglepetésemre még aznap éjjel rám írt. Csupa olyasmit mondott, amitől elpirultam, és fontosnak éreztem magam.

Megbeszéltük, hogy azon a hétvégén újra találkozunk.

De felültetett.

Legalábbis a buli idejére, ahol a focis haverjaival mulatott.

Már akkor tudnom kellett volna, hogy köztünk ez nem komoly, és csak egy alkalmi numerát akar – de mivel fiatal voltam, és tapasztalatlan, megelőlegeztem neki a bizalmat.

És némi győzködés után… jött egy újabb kézimunka. Aztán amint *elment,* elment.

Csakhogy ezúttal, amikor később rám írt, már nem bókokkal és huncutságokkal keresett meg.

Azt mondta, kedves lány vagyok, de nem lát együtt közös jövőt, mert nem jön be neki az alkatom. Megpróbált túllépni rajta, de a második légyott után rájött, hogy jobban járunk, ha barátok maradunk.

A javára legyen mondva, még pár hétig beszéltünk utána, és tisztelettudó, baráti maradt a hangnem.

Bár nem hibáztathattam, amiért nem vonzódik hozzám, és értékeltem az őszinteségét, hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem tiport bele az önbecsülésembe.

Lehet, hogy nem vagyok egy bombázó, de attól még ember vagyok, érzésekkel.

Érzésekkel, amik most épp teljesen megvadulnak, köszönhetően annak, ahogy Cole Covington rám néz – mintha fel akarna falni –, miközben kigombolja a pulóverem első pár gombját.

Rettegek, hogy elborzad attól, amit lát – hogy kifogásokat keres, és lelép.

A kezemet az övére teszem, megállítva őt az utolsó gomb előtt.

Legnagyobb döbbenetemre Cole nem tiltakozik, hanem visszatér a csókolózáshoz.

– Akarlak – mormogja két csók között, vagy legalábbis azt *hiszem,* ezt mondja.

A beszéde egyre kásásabb, a légzése pedig felületes.

Épp megkérdezném, jól van-e, de az ajka lejjebb vándorol… Szívni és harapdálni kezdi a nyakam egy érzékeny pontját, amitől bizsergés futkos a gerincemen.

A fenébe!

Le kell állítanom. Nem tudja, mit csinál.

Ugyan, kérlek – gúnyolódik a tudatalattim. Cole *pontosan* tudja, mit csinál.

A dörzsölt szemétláda minden nyelvcsapásával gyurmát csinál belőlem.

Tagolatlan sziszegés hagyja el a torkom, amikor a szája mélyebbre kalandozik, és a dekoltázsomat súrolja.

– Jézusom – nyögi. – Tudtam, hogy nagyok, de ezek…

Hatalmasak, kicsit lógósak, aszimmetrikusak.

– …kibaszottul tökéletesek. – Forró levegőt fúj a mellemet borító puha, fehér anyagra, a másikat pedig hatalmas kezével gyúrni kezdi. – Be kell kapnom őket.

Édes istenem! Évának könnyű dolga volt azzal a nyamvadt almával.

Ha az Ördög tényleg meg akarta volna kísérteni, elég lett volna két percre összezárnia Cole Covingtonnal, miközben ő a testét fogdossa, és mocskos dolgokat suttog a fülébe.

Az arcom lángol, ahogy lenézek rá: Cole a melleim közé fúrja a fejét, és a nevemet nyögi.

Csendben imádkozom az erőért, hogy megállítsam ezt, mielőtt túl messzire mennénk.

– Nem szexelhetünk! – nyögöm ki, végre észhez térve.

– Nyugi. – Elakad a lélegzetem, amikor a melltartómon keresztül beleharap a mellbimbómba. – Csak szívni akarom őket egy kicsit. – A keze, ami a másik mellemet masszírozta, lejjebb csúszik, és beleakaszkodik a leggingsem gumijába. – És meg akarom tudni, milyen íze van az érintetlen kis puncidnak.

Ó, a pokolba!

Átkutatom az agyam, de egyetlen épkézláb indokot sem találok, miért kellene megállítanom ezt a menetet.

A szüzességemet a leendő férjemnek tartogatom, de ez nem jelenti azt, hogy más dolgokat nem tapasztalhatok meg.

Főleg olyasmit, ami ennyire jólesik.

Mint hogy Cole szorongatja a mellemet, miközben a szája mohón váltogat köztük, mintha nem tudná eldönteni, melyik tetszik neki jobban, ezért mindkettőt egyszerre próbálná birtokba venni.

Remegés fut végig rajtam, amikor lehúzza a melltartóm kosarát, felfedve a mellemet.

– Még jobb.

A tüdőm begörcsöl, a remegés pedig abban a pillanatban felerősödik, ahogy a szája a bőrömhöz ér. Annyira ideges vagyok, hogy alig kapok levegőt.

– Olyan puha – motyogja a bőrömbe.

Lomha hangja mintha mérföldekről szólna.

Megpróbálok válaszolni, de a nyomás a mellkasomban fokozódik. Ha nem tudnám, mi történik, azt hinném, hogy…

A büdös mindenit!

Már több mint fél éve nem volt asztmás rohamom, és pont *most* jön rám.

Zihálva nyújtom a karom a fejem fölé, és lekapom a táskámat a párnáról. Ebben tartom az inhalátort, anyám ragaszkodik hozzá, hogy mindig nálam legyen. *Csak a biztonság kedvéért.*

Az ajkamhoz emelem, és beszippantok egy adagot, majd még egyet. Megkönnyebbülés árad szét bennem, ahogy a nyomás enyhül, és a tüdőm újra megtelik levegővel.

Cole meglepően csendben maradt az egész incidens alatt, de nem hibáztatom. Nyugodtan kijelenthetjük: hivatalosan is elrontottam a hangulatot.

Veszek még egy mély levegőt, mielőtt megszólalnék.

– Ne haragudj a…

De aztán visszanyelem a mondatot, ahogy meghallom a halk horkolást.

Lenézek, és tényleg… A szeme csukva, az arcát pedig a bal mellembe fúrja – mintha a keblem a saját, személyre szabott kispárnája lenne.

Olyan elégedettnek tűnik, hogy szinte imádni való lenne, ha nem éppen azzal lettünk volna elfoglalva pillanatokkal ezelőtt, amivel.

Nem hiszem el, hogy elaludt, miközben asztmás rohamom volt, *ő* meg éppen…

Csikorgatom a fogam. Nem tudom, hogy sértve érezzem magam, vagy inkább megalázva… esetleg mindkettő.

Épp próbálom visszapakolni a „lányokat" a melltartómba, amikor kopogó sarkak hangját hallom az ajtó felől.

Istenem, csak ne Casey legyen a kis szukaklánjával!

Az első hetemen az RHA-ban Britney – Casey elődje –, Casey-vel és pár másik pomponlánnyal együtt ellopta a ruháimat az öltözőből, miközben zuhanyoztam. Nem maradt más választásom, mint egy törölközőben bolyongani a folyosókon, hogy keressek egy tanárt, miközben mindenki röhögött, és *múzott* rám.

Természetesen Britney ki is tette a képet az Instagramra. Szörnyű volt, és iszonyatosan bántott, de megtanultam a leckét. Rögtön többet is.

Soha ne hozd magad kompromittáló helyzetbe – mert az RHA diákjai imádnak pletykákat indítani, aztán csámcsogni rajtuk!

Soha ne lankadjon a figyelmed a seggfejek mellett!

Mindig legyen tartalék ruhád a kocsiban és a hátizsákodban!

A szívem a torkomban dobog. Az egyes számú szabályt már meg is szegtem ma éjjel.

– Kelj fel! – sziszegem, miközben kétségbeesetten gombolom a pulóverem.

Cole meg sem moccan, és túl nehéz ahhoz, hogy lelökjem magamról, de már mindegy is… a kilincs ugyanis megmozdul.

Végünk van!

Megérdemlem. Ez jár azért, mert egy másik lány pasijával kavartam.

Még ha Cole meg is van győződve róla, hogy Casey csalja őt. Két rossz nem tesz ki egy jót.

Még ha ilyen átkozottul jól is esnek.

– Szállj le rólam! – morgom egy utolsó, elkeseredett kísérlettel, mielőtt az ajtó kinyílik, a villany felkattan.

– Mi a fene? – Bianca barna szeme akkora, mint egy-egy csészealj. – Jól vagy?

Egy pillanatra azt hiszem, a bátyjához beszél, de a tekintete rám szegeződik.

A lány, aki általában olyan hűvös és összeszedett, most úgy fest, mintha összeomlana körülötte a világ.

Ekkor esik le, vajon hogy is tűnik a helyzet az ő szemszögéből. *Basszus!*

– Jól vagyok – biztosítom, miközben az agyamban valami olyan magyarázat után kutatok, ami nem leplezi le a kis légyottunkat, de megmagyarázza, miért fekszik rajtam a tesója. – Cole csak… – Felemelem az inhalátort a kezemben, mintha az mindenre választ adna. – Segített lélegezni.

Bianca felhúzza a szemöldökét.

– Mi van?

A kérdés helytálló, mert amit mondani készülök, csupa marhaság, de már túl mélyre ástam magam alatt a gödröt, és jobb nem jut eszembe.

Ráadásul a büszkeségem nem engedi, hogy elmondjam neki a kínos igazságot.

Emlékeztetem magam, hogy hívjam fel Dylant, ha hazaértem, mert ő legalább nem fog kigúnyolni, ha megtudja, hogy Cole elájult akció közben.

– Asztmás rohamom volt, amikor részegen beesett ide – pontosítok, két féligazságot gyúrva össze. – Mondtam neki, hogy nem kapok levegőt, ő meg… mesterségesen lélegeztetett.

Igen, mert *ennek* aztán rengeteg értelme van.

Érthető módon úgy néz rám, mintha kinőtt volna egy második fejem.

– Miért kéne neki, ha ott az inhalátor a kezedben, és még volt annyi levegőd, hogy elmondd neki, nem tudsz lélegezni? – Összefonja a karját a mellkasa előtt. – Arról nem is beszélve, hogy nehéz életet menteni, miközben alszik.

Ezek nagyon jó kérdések. Ki gondolta volna, hogy Bianca ilyen éles eszű?

– Ugye? Az igazat megvallva, én is ezen tűnődtem… De tudod, milyen Cole, ha iszik. Nem éppen a leg…

– Megtaláltad? – kiáltja Oakley, és beront a szobába Bianca mögött.

Nem tudom, mit gondoljak az arcáról, amikor meglátja a még mindig szunyókáló Cole-t… rajtam.

– Cole mesterségesen lélegeztette – mondja Bianca gúnyos mosollyal.

A maga is részeg Oakley értetlenül vakarja a fejét.

– Hát, vagy ő rontott el valamit, vagy Sawyer volt telhetetlen, és annyi levegőt szívott ki belőle, hogy elájult. – Összehúzott szemmel felém bök az ujjával. – Jobban teszed, ha gatyába rázod.

Igen, sürgősen el kell kezdenem a korrepetálását, mert ez nem egészen így működik.

– Valamelyikőtök be tudná csukni az ajtót?

Jobb lenne ezt a kis malőrt hármunk – mármint négyünk – között tartani.

Bianca elkezdi behúzni az ajtót, de megáll.

– Jó, de csak ha megígéred, hogy teszel nekünk egy szívességet.

Ez egyáltalán nem tetszik, de nincs más választásom.

– Mit?

Oakley-ra néz, aki épp egy spanglira gyújt rá.

– Oakley hozott minket ide kocsival, de mostanra túl kész van a vezetéshez. És mivel Cole még mindig az – ujjával idézőjelet tesz a levegőbe – újraélesztési kómában van, nekem meg nincs jogsim, szükségünk lesz egy sofőrre hazáig.

– Áll az alku. – Dühös pillantással méregetem őket. Ha Bianca alkudozhat, akkor én is. – Feltéve, ha tartjátok a szátokat erről. Nem mintha bármi történt volna, csak nem akarom, hogy az emberek félreértsék.

Főleg úgy, hogy még nekem sem volt alkalmam felfogni, mi is történt valójában.

Nem mintha azt várnám, hogy Cole szakít Casey-vel, és járni kezd velem, de azt hiszem, meg kell beszélnünk a ma estét. Ha majd józan lesz.

– Basszus, én arra is alig emlékszem, mi történt öt perce – szív bele egy nagyot Oakley a cigibe.

– Öt perce a nyelved még Morgan torkában volt – mormogja Bianca az orra alatt, miközben becsukja az ajtót, és az ágyhoz sétál.

Megpróbáljuk együtt megmozdítani a bátyját, de kudarcot vallunk. Cole nemcsak sokkal nehezebb, mint amilyennek látszik, de láthatóan az a típus, aki akkor is tovább alszik, ha bomba robban mellette.

– Egy kis segítséget ide! – csettint Bianca Oakley-nak, aki még mindig boldogan pöfékel.

Miután Oakley kipöcköli a csikket az ablakon, odalép hozzánk.

– Nem kellett volna azt a rengeteg whiskyt benyakalnod, haver – mondja Oak, miközben felállítja a dülöngélő, még mindig öntudatlan Cole-t. – Megmondtam, aki keveri…

Oakley-nak nincs esélye befejezni a mondatot, mert Cole öklendezni kezd… majd telibe hányja az ágyat.

Hála az égnek volt annyi eszem, hogy időben lemásztam onnan. Belegondolva, szerencsés vagyok, hogy csak elájult rajtam… Lehetett volna sokkal rosszabb is.

Beleborzongok, ahogy eszembe jut, amit még Dylan mesélt egy tavalyi partiról. Jace egy buli közepén ananászos pizzát hányt Britney Caldwellre.

Britney népszerűsége azonnal kámforrá vált. Bár ennek kevésbé volt köze a pizzához, annál inkább ahhoz, hogy Jace kijelentette, a csaj odalent nem éppen *friss.*

Akárhogy is, ez volt a karma.

– …hamar kiteszi – fejezi be Oakley, majd a láthatóan undorodó Biancához fordul. – Elviszem a mosdóba.

– Jó ötlet – bólint Bianca.

– Keresek egy vödröt vagy egy tálat – jelentem ki, miközben Oakley elvonszolja a barátját.

Egyszer hazavittem egy srácot az ifjúsági csoportból, miután rosszul lett a templomban. Több mint egy hónapba telt, mire az a rothadó bűz teljesen eltűnt, és nem igazán akartam újra átélni a kocsikárpit tisztításának örömeit.

Az ajtó felé indulok, de Bianca megállít.

– Sawyer!

– Igen?

– Pár gombot kihagytál – mutat a pulcsimra, miközben a szája gúnyos mosolyra húzódik.

Idegesség mardossa a gyomromat, ahogy kiszállok a vacak egyterűmből, és az iskola bejárata felé indulok.

A hétfő reggel önmagában is szívás, hát még akkor, ha az egész hétvégét azzal töltöd, hogy várasz valakinek a hívására vagy üzenetére.

Igaz, Cole-nak nincs meg a számom, de mivel a bátyja a legjobb barátnőmmel él együtt, nem lett volna nagy kunszt megszereznie. Még egy Instagram-üzenet is megtette volna.

De semmi. Semmit nem kaptam.

Ami abba a vacak helyzetbe kényszerít, hogy nekem kell először keresnem őt. Tehetnék úgy, mintha nem történt volna semmi, és elfelejthetném az egészet, de ez hülyeség, mert igenis *történt* valami.

Valami, amitől a dolgok kínossá és furcsává válhatnak.

Én pedig nem akarom, hogy kínos és furcsa legyen köztünk a hangulat.

És talán egy apró részem titokban reméli, hogy ő is érzi köztünk, amit én.

Nesze neked… itt is van!

Az igazság apró morzsája, amit próbáltam mélyre elásni, remélve, hogy eltűnik.

Belehabarodtam Cole Covingtonba… és gyűlölöm magam érte.

Ő megtestesít *mindent*, amit megvetek egy emberben.

Beképzelt, könyörtelen, nőcsábász, és ami a legroszszabb – gúnyt űz a hitemből.

Mégis… van benne valami, ami nem hagy nyugodni.

Átkozott tinédzserkori hormonok! Mindent elrontanak.

A gyomrom bukfencezik egyet, ahogy elhaladok a kocsija mellett a parkolóban.

Meg sem próbálom leplezni az undoromat.

Az élénkzöld Ferrari pontosan olyan visszataszító, hivalkodó és arrogáns, mint a gazdája. Azt beszélik, nem-

csak egy vagyonba került, de elképesztően ritka is. Alig húsz embernek van ilyen járműve a világon.

Nem mondhatnám, hogy meglepődtem. A Covington családban a pénznél már csak a tragédia több.

Cole anyja valaha bollywoodi színésznőként dolgozott, és egy autóbalesetben vesztette életét. A pletykagépezet szerint nemcsak gyönyörű volt, mint a gyerekei, de talán valamilyen indiai királyi család sarja is.

Jason Covingtonról – Cole apjáról – nem sokat tudok, azon kívül, hogy egy ismert gyógyszergyár feje.

Gondolatban tovább duzzasztom az ellene szóló listát. Mindenki tudja, hogy a gyógyszergyár-igazgatóknak nincs lelkük.

Ezt biztosan tőle örökölte Cole is.

Jó, ez nem igazságos. Cole-nak van lelke.

Felvillantott belőle darabkákat azon az éjszakán.

Megacélozom magam, és folytatom az utamat a bejárat felé.

Abban a pillanatban érzem, hogy belépek az épületbe. A hangulat… nincs *rendben*.

Hogy pontos legyek, minden figyelem rám irányul. Oldalpillantások, nem túl burkolt ellenséges nézések a lányoktól, vigyorok néhány sráctól és rengeteg suttogás.

Izzadság gyöngyözik a homlokomon és a hátamon, de kényszerítem magam, hogy nyugodtan vegyem a levegőt.

Csak úgy éled túl ezt a pöcegödröt, ha sosem látják rajtad, hogy szenvedsz.

A padlóra szegezem a tekintetem, és célba veszem a szekrényemet.

Kiszúrom, hogy Cole pár sorral odébb Dwight Davisszel, Cortland Bennettel és pár másik focistával beszélget.

Dwight rendes srác. Legalábbis annak tűnik vasárnap reggelente a templomban.

De Cortland? Ő egy bunkó, csupa nagybetűvel.

Nemcsak számtalan alkalommal bambul bele a dekoltázsomba, de szörnyen öntelt, és sportot űz a másokkal való szemétkedésből.

Gondolom, van oka, hogy ő és Cole barátok. Madarat tolláról, ugyebár.

Akárhogy is, nem vagyok olyan hülye, hogy odamenjek hozzájuk.

Vannak dolgok, amiket sosem felejt el az ember, és amikor törölközőben kellett végigmennem a folyosón, Cortland *múzott* a leghangosabban, és ő hergelte a többieket is.

Beletúrok a hátizsákomba, és gyorsan átrendezem a könyveimet.

– Utálok rossz hír hozója lenni, de azt beszélik, rákerültél Casey halállistájára.

A szívem a torkomban dobog, ahogy belenézek Oakley véreres, kobaltkék szemébe.

– Mi van?

Miért akarna Casey – vagy bárki más – *kinyírni?*

Talán mert kikezdtél a pasijával – jegyzi meg segítőkészen egy kis hang az agyam hátsó szegletéből.

– Nyugi – mondja a srác. – Nem fog *megölni*. – Megvonja a vállát. – Csak szét akarja rúgni a segged még a tanítás vége előtt.

A barom biztos elfelejtette, hogy az egyetlen alkalommal, amikor Casey-vel verekedtem, *én* kerültem ki győztesen.

– Ki mond…? – Elharapom a mondat végét.

Nem akarok semmit beismerni. *Azelőtt még semmiképp, hogy beszélnék Cole-lal.*

Talán meg tudjuk magyarázni Casey-nek, hogy a pasija részeg volt, és az egész nem jelentett semmit.

A szívem elnehezül. Egyértelműen nem tetszik neki az ötlet.

– Mármint, miért akarná szétrúgni a seggem?

Oakley sokatmondó pillantást vet rám.

– Úgy tűnik, a kis újraélesztési szeánszotok híre eljutott hozzá… Ami azt illeti, mindenkihez. – Ártatlanul emeli fel a kezeit. – Ne nézz így rám! Én egy szót sem szóltam. Valaki biztos meghallott titeket, vagy benyitott, amíg egymás szájában voltatok.

A kurva életbe! Ez megmagyarázza a sanda pillantásokat és a suttogást.

– Édes istenem! – Minden forogni kezd körülöttem.

Casey haragját még tudom kezelni, de azt, hogy mindenki a magánéletemről csámcsog, és találgat…

Nem akarok a suli pletykatémája lenni. *Egyáltalán* nem akarom, hogy rólam beszéljenek, és kész.

Már tudom is, mit fognak mondani.

– Hú, nem festesz túl jól – jegyzi meg Oakley. – Akarod, hogy hívjam Dylant? Fogadok, hogy ő rendbe tudja hozni.

– Nem.

Semmi kétségem felőle, hogy a legjobb barátnőm egyetlen pillanat alatt a helyére tenné Casey-t, de ez nem Dylan harca.

Hanem az enyém.

Valami rosszat tettem, most pedig vállalnom kell a következményeket, és megfizetni az árát.

– Mindjárt jövök. Csak… – A mosdó felé mutatok, és elindulok.

Kell egy perc, hogy lélegezzek, és összeszedjem magam, mielőtt szembenézek a viharral.

Hálás vagyok, hogy a mosdó üresen fogad, amikor belépek.

Nos, Biancától eltekintve, aki a mosdókagylónál áll, és épp spirálozza az amúgy is hosszú szempilláit.

– Úgy nézel ki, mint a mosott szar – üdvözöl, amikor a tekintetünk találkozik a tükörben.

Megnyitom a csapot.

– Úgy is érzem magam. – Hideg vizet fröcskölök az arcomra, és odamorgom: – Mindenki tud rólam és Cole-ról.

Nincs értelme tagadni. Előbb-utóbb úgyis megtudja az igazat.

– Nahát! Gyorsabban terjed a hír, mint hittem. – Fanyarul elmosolyodik, és előhalássza a szájfényt a táskájából. – Nagyon szívesen!

Minden erőmre szükségem van, hogy ne nyomjam le a szájfényt a torkán.

– Várj csak… *Te* indítottad el a pletykát? Mi a fasz, Bianca? Megígérted!

– Ne legyél már ilyen drámai! Szívességet tettem neked! – Az ég felé forgatja a szemét, és végighúzza a fényes festéket a vörös ajkán.

Érzem, ahogy a vérnyomásom az egekbe szökik.

– *Szívességet?* Milyen szívességet…?

– Utálom, hogy ezt kell mondjam, de eddig egy senki voltál. – Vállat von. – Most már… nem annyira. – Összecuppantja az ajkait. – Egyetlen hétvége alatt egy szürke kis Jézus-mániásból te lettél a csaj, aki a suli legnépszerűbb pasijával kavart. Most mindenki titokzatosnak és szexinek tart… az unalmas és fura helyett. – A tekintetünk újra találkozik a tükörben. – Tehát mint mondtam, szívesen.

Szerintem ennek a csajnak teljesen elmentek otthonról!

– Én nem akarom, hogy így gondoljanak rám! Nem akarom, hogy egyáltalán gondoljanak rám! – A mellkasomhoz kapok, próbálok rendesen lélegzethez jutni. – A lepcses szád miatt Casey szét akarja rúgni a seggem!

Újabb szemforgatás.

– Ne aggódj! Az a liba egyáltalán nem tud verekedni. Simán lenyomod.

Nem érti.

– Nem akarom lenyomni. Amit akarok, az…

– A bátyám? – Mielőtt vitatkozni kezdhetnék, hozzáteszi: – Jó hír, Church! Szerintem ő is akar téged. Én amúgy sokkal szívesebben látnám veled, mint Casey-vel. Jace már

így is olyasvalakivel jár, akit ki nem állhatok, és a gondolat, hogy mindkét bátyám…

– Hé! – morgom. – Dylan csodálatos.

– Ja, egy csodálatosan manipulatív picsa.

Ezt komolyan mondja? Még ő beszél?

– Bagoly mondja verébnek…

Újabb szemforgatás.

– Mindegy! – Felkapja a táskáját a mosdó széléről. – Én megpróbáltam segíteni.

– Nem így segítünk egy barátnak! – kiabálom utána, ahogy elindul kifelé. – Legalább szólhattál volna…

Gúnyos nevetése belém fojtja a szót.

– Hű! – A szívére teszi a kezét, és megfordul. – Te azt hitted, barátok vagyunk?

Nem éppen, de azt se hittem, hogy ellenségek lennénk. Meg egyébként is, miért erőlködne olyasvalakiért, akit nem kedvel?

– Nem tudom. Talán.

– Drágám, dehogy! – Szép arcával elfintorodik. – Nekem nincsenek barátaim. Legfeljebb ideiglenes szövetségeseim, akiknél nem érzek késztetést, hogy a tűsarkammal verjem be a fejüket.

Lassan elindul felém.

– Casey a pomponlányok kapitánya, és emiatt azt hiszi, ő irányítja az RHA-t, de ez nem igaz. – Összehúzott szemmel a körmeit vizsgálja. – A kretén ráadásul elkövette azt a hibát, hogy a múlt heti edzésen megállás nélkül üzengetett valakinek, aki nem a bátyám. Ha rájövök, ki az, és lesz cáfolhatatlan bizonyítékom, tönkreteszem az életét. – Gonosz vigyor terül szét az arcán. – Aztán átveszem a helyét… És ő is, meg mindenki a suliban az én talpnyalóm lesz.

Hát, remek.

Kellemetlenül közel hajol az arcomhoz.

– Egy jó tanács! Azt javaslom, ne húzd ki nálam a gyufát! – Másodszor is előveszi a szájfényét. – Maradj veszteg! Rád férne egy kis szín.

Mielőtt tiltakoznék, rákeni a számra.

– A bátyám egy seggfej, de valamiért bír téged. – Visszadugja az ecsetet a tubusba, és a szemembe néz. – Szerintem jót tennél neki, Sawyer. De figyelmeztetlek! Ha valaha megcsalod, vagy szándékosan bántod, esküszöm, elvágom a torkodat, mint egy áldozati báránynak. Világos?

Jézusom!

– Én…

– Világos?

Amikor bólintok, elmosolyodik.

– Remek. Most pedig fejezd be a dumálást, és menj, szerezd meg a pasidat!

Az én pasimat? Bianca biztos hallucinál. Az olyan lányok, mint én, nem szerzik meg a pasijukat… mert ők általában nem akarnak minket.

Ők az olyan lányokat akarják, mint *Bianca.*

De mi van, ha Cole nem olyan, mint a többiek? Mi van, ha tényleg kedvel?

Azon az éjszakán átkozottul úgy tűnt.

– Oké – suttogom.

– Várj! – kiált utánam.

– Mi a… Mit művelsz? – Próbálom elütni a kezét, de sikerül kigombolnia a legfelső gombot az ingemen.

– Remek melleid vannak. Nem kellene állandóan takargatnod őket. – Végigmér, és elfintorodik. – Vedd le azt az idétlen hajpántot is! Úgy nézel ki benne, mint egy tízéves az iskolai fotózáson.

Istenem, adj erőt! Akkora egy dög ez a lány!

Miután a pánt a kukában landolt, ő pedig végigszántott az ujjaival a derékig érő sötét hajamban, megvonja a vállát.

– Nem lett tökéletes, de ilyen rövid idő alatt ennyit tudtam tenni. Komolyan fontolóra kellene venned a kontaktlencsét… és pár melírcsíkot. Meg némi smink sem ártana.

– *Van* rajtam smink!

Reggel tettem fel szempillaspirált. *Mert tudtam, hogy beszélni fogok Cole-lal.*

– Legközelebb olyat próbálj, amitől jobban nézel ki, nem rosszabbul – jegyzi meg, félrehúzva az orrát.

– Hú, köszi – pillantok rá bosszúsan, majd kisétálok a mosdóból.

Az idegesség, amit próbálok elnyomni, majd szétfeszíti a mellkasomat, ahogy végigmegyek a folyosón. Cole látványa azonban, ahogy még mindig a csapattársaival beszélget, észhez térít.

Valószínűleg nem ez a legjobb alkalom, hogy vallomást tegyek a különös érzéseimről, vagy felhozzam a kavarásunkat.

Ezt négyszemközt kellene. Úgy senki nem hallgatózhatna, és indíthatna újabb pletykákat.

Már épp indulnék vissza a szekrényemhez, amikor a tekintete elkapja az enyémet.

A térdem megremeg, ahogy elmerülök átható, mogyorózöld szemében, kócos, sötét hajában, tökéletes állkapcsában és az arccsontjában, ami olyan metsző, hogy a gránitot is átvágná.

Nem igazságos. A fiúknak nem kellene ennyire átkozottul gyönyörűnek lenniük.

Az önbizalomhiány megint kezd elhatalmasodni rajtam, de kényszerítem magam, hogy lenyomjam.

Kedvel engem.

Persze, nem hívott, de az ember nem oszt meg olyan dolgokat, amiket ő, ha nem érez kötődést. És végképp nem csókolózik úgy, ahogy ő tette, ha nem vonzódik a másikhoz.

Részegen vagy józanul, Cole azon az éjszakán megmutatta a valódi énjét.

Talán itt az ideje, hogy végleg elhallgattassam a negatív hangokat a fejemben, nehogy elrontsák ezt az egészet, mielőtt még elkezdődhetne.

Mert talán, de csak talán… még egy olyan lány is, mint én, megkaphatja a srácot.

COLE

Abban a pillanatban megérzem a jelenlétét, ahogy kilép a mosdóból.

Nem tudom, mit művelt odabent, de duzzadt, szív alakú ajka most vörös és fényes.

Alig bírom elfojtani a torkomban rekedt bosszús morgást.

Le akar nyűgözni. Ez pedig csak egyet jelenthet.

Istenem. Másodpercenként halmozom a hibákat.

Nem kellett volna ennyire berúgnom a hétvégén.

Nem kellett volna felmennem az emeletre.

És végképp nem lett volna szabad szóba állnom Sawyer Churchcsel – a kis szentfazékkal –, és hagyni, hogy meglássa azt a rejtett oldalamat.

Úgy csikorgatom a fogaimat, hogy csoda, hogy nem porladnak szét.

A pletykák szerint akadt még pár dolog, amit nem kellett volna megtennem vele.

Dolgok, amikre egyáltalán nem emlékszem, mert a beszélgetés közepén jött a filmszakadás.

A francba!

A fekete keretes szemüveg mögött az a nagy, barna szempár a tekintetemet keresi… válaszokat várva egy seregnyi ki nem mondott kérdésre.

Válaszokat, amiket nem tudok megadni, mert egyszerűen semmire sem emlékszem.

Csak azt tudom, hogy bármit is tettünk vagy nem tettünk aznap éjjel, az tönkreteszi az ő makulátlan, tiszta hírnevét.

És az *enyémet* is.

Elfordítom a pillantásom, és újra Dwightra meg Cortlandre figyelek.

Cortland hozza a formáját, egy igazi gyökér. Úgy célozgat abban a beképzelt, gúnyos stílusában, hogy az agyamra megy.

– Na, és milyen volt? – kérdezi, miközben behajítom a zakómat a szekrénybe.

– Micsoda?

Már öt perce hallgatom a szánalmas utalgatásait, és kezd fogyni a türelmem.

– Ugyan már, Covington! – néz össze Dwighttal. – Ne legyél szégyenlős! Mesélj, milyen volt a kis légyottotok!

A kezem ökölbe szorul. Emlékeztetnem kell magam, hogy a karom egy nap milliókat fog érni, Cortland meg egy fabatkát sem.

– Fogadok, hogy egy ilyen csaj kétségbeesetten próbál a kedvedben járni – szúrja közbe Lennox Wallace, az egyik védőm.

Néhány csapattársunk felnyerít.

Figyelmen kívül hagyom őket, a folyosó túlsó vége felé fordítom a fejem.

Mintha még hiányozna, Casey és a kísérete egyenesen felém masírozik.

Bianca már megírta üzenetben, hogy Casey kijelentette a csajoknak, ha igaz a hír, szétrúgja Sawyer seggét.

Casey felháborodása a részeg botlásom miatt szinte komikus, tekintve, hogy Bianca biztos benne, hogy megcsal engem.

Persze csak találgat, bizonyíték nincs.

Most még csak az biztos, hogy a barátnőm rohadt pipa, és épp gyilkos pillantásokat vet rám, miközben a sarka kopog a padlón.

Na és van egy másik lány, aki úgy néz rám, mintha herceg lennék fehér lovon.

Ugyanaz, akitől az elmúlt három hónapban minden erőmmel igyekeztem távol maradni.

Sawyernek megvan az a képessége, hogy úgy kússzon a bőröm alá, és férkőzzön a fejembe, mint senki más… És ez veszélyessé teszi őt.

Most meg pláne.

Csak egyféleképpen tudom helyreállítani a rendet, és kiigazítani ezt a szart.

– Légy kicsit pontosabb! Sok lánnyal kavartam már – fordulok Cortland felé.

Sokkal többel, mint ő valaha is fog.

Ezúttal ő az, aki értetlenül néz.

– Tényleg nem emlékszel?

– *Mire* emlékezzek? – ordítok rá, mindenki figyelmét a beszélgetésünkre irányítva. – Pénteken úgy bebasztam, mint állat.

Sawyer megtorpan.

Cortland gúnyosan elmosolyodik, és körbenéz a körülöttünk álló kis csoporton. Úgy tűnik, mindenkit érdekel a kis kupaktanácsunk.

– Elég gáz, hogy ezt kell mondjam, de az a hír járja, hogy Christianéknél a hétvégén megdöntötted Sawyer Churchöt. – Mielőtt válaszolhatnék, vállba vereget. – Sosem néztem volna ki belőled, hogy buksz a ducikra, de úgy hallom, a Jézus-fanok vadak az ágyban.

A nevetésem meggyőzően hangzik, még a saját fülemnek is.

– Most szívatsz, ugye? – Mielőtt tiltakozhatna, sziszegve folytatom: – Mi a francért dugnék meg egy ilyen dagadt szüzet, amikor bármikor megkaphatom a legjobb nőket is?

Érzem mindenki tekintetének súlyát, ahogy Casey mellém furakszik. Mintegy nyomatékosításként átkarolom a vállát.

A szemem sarkából látom, hogy Oakley úgy néz rám, mint egy utolsó szemétládára.

Mindegy. Megcsókolhatja a seggem. A *hírnevem* a tét.

Meg *Sawyeré* is.

Nemcsak lekurváznák – mert a gimis csajok ezt csinálják –, de Casey és a többi pomponlány pokollá tenné az életét.

Különben is, én és Casey összeillünk. Az emberek azt várják, hogy együtt legyünk.

Ez az, amit egy magamfajtának akarnia kellene.

Régóta építem magamnak ezt a világot, és nem fogom hagyni, hogy egy részegen elkövetett botlás az egészet romba döntse.

Mindegy, mennyire lenyűgöz Sawyer.

A barátnőmre nézek, és odavetem:

– Bébi, áruld már el ennek a gyökérnek, mi történt pénteken, ha már ennyire érdekli, hová dugom a farkam.

Casey egy ütemet sem tévesztve rávágja:

– Totál készen voltál, aztán felmentünk az emeletre. – Cortlandre irányítja a tekintetét. – Miért érdekel ennyire a pasim szerszáma, Cortland? Ha át akarsz igazolni a másik csapatba, el kell, hogy keserítselek, nincs szerencséd. Az én csapatom már tele van.

Tudtam, hogy bármennyire dühös is, nem hagy cserben egy ilyen helyzetben.

Nem azért, mert szeret, vagy mert tűzbe menne értem – hanem mert mi vagyunk az RHA „álompárja", és a gondolat, hogy megcsalom valaki olyannal, mint Sawyer, hatalmas sértés a felszínes egójának.

Akárcsak én, Casey is tudja, mennyire fontos a látszat, és meg kell adni a világnak a show-t. *Elrejteni azt, aki valójában vagy.*

Cortland ég, mint a rongy, de még nem végeztem vele.

A szabad kezemmel megragadom a gallérját, és olyan pillantást vetek rá, amiből kristálytisztán értheti, jobb, ha többé nem húz ujjat velem.

– Legközelebb, ha keresztkérdéseket teszel fel a szexuális életemről, pofán csaplak a faszommal. Pont úgy, ahogy az összes többi beképzelt geciládát, aki nem tudja, mikor kellene már végre leszállni rólam.

Az ábrázata megnyúlik, miközben a többiek huhognak és éljeneznek.

Vigyorogva vállon ütöm.

– Edzésre se gyere, amíg meg nem találod a töködet, Bennet! A foci a férfiaknak való. Nem olyan szánalmas alakoknak, akik úgy jártatják a szájukat, és terjesztik a pletykákat, mint valami kiskamasz picsák. Ez a többiekre is vonatkozik – teszem hozzá a csapattársaimra pillantva.

A tisztelet újra ott virít az arcukon. *Válság elhárítva.*

Megkönnyebbülök, mintha egy hatalmas súly gördült volna le a vállamról. A kezem Casey fenekére siklik, és elindulunk lefelé a folyosón.

Szokás szerint mindenki engem sasol.

Kivéve Sawyert.

Ő a cipőjét bámulja… Mintha túl fájdalmas lenne rám néznie.

Helyes.

Figyelmeztettem, hogy ne jöjjön túl közel.